

[Palle Simonsen]

Jeg vil godt starte med at takke undervisningsministeren for den besvarelse, der er blevet givet. Jeg synes, der var mange positive elementer i besvarelsen.

Jeg hæftede mig ved, at ministeren sagde, at uanset de gode intentioner måtte man konstatere, at der ikke var sket nok. Det synes jeg er væsentligt at dvæle ved et øjeblik, for når man ser tilbage på – og det bliver man ligesom tvunget til forud for en debat som denne – hvilke spørgsmål der har været stillet i folketinget gennem en længere periode, vil man se, at det jo er en sag, som har været taget op mange gange fra forskellige vinkler, men under fællesoverskriften »bureaukrati«, uden at der er sket tilstrækkeligt på nuværende tidspunkt.

Det er da rigtigt, som undervisningsministeren siger det, at mange af disse afgørelser ligger i de faglige udvalg, og derfor kan man ikke uden videre diktere. Det er en langsommelig procedure. Men da ungdomsarbejdsløshedsproblemet med rette optager hele dette folketing meget stærkt, finder vi, det er væsentligt, at regeringen – ja, lad os sige det ligeud – ligesom slår i bordet og siger, at nu hjælper det altså ikke, at man taler udenom. Nu må man prøve at satse stærkere på at få de enkelte elementer, som undervisningsministeren også nævnte – og jeg synes faktisk, at de gennemgående alle var meget fornuftige – gennemført, for vi kan ikke blive ved at leve med, at der ikke sker nogle reelle forbedringer.

Vi har jo fået mange eksempler på det seneste, og jeg skal ikke begynde at opfriske dem alle, men for at genkalde sig dem i erindringen vil det måske være rigtigt lige at tage et par stykker, som jeg synes er karakteristiske.

Når man i Berlingske Tidende for den 4. februar 1982 kunne læse, at det faglige udvalg for bogtrykkerfaget var 16 måneder om besigtigelse af Borgens Forlag som muligt uddannelsessted for en EFG-elev i typoteknikerområdet, hvorefter man fik et nej med henvisning til manglende variation i virksomhedens ordresammensætning, så er det, man siger: her er i hvert fald et stærkt talende eksempel på for det første den lange ekspeditionstid og for det andet netop dette, at man stiller for strenge krav, uanset om der er tale om en læreplads eller en praktikplads.

Man kunne også i Arbejdsgiveren fra den 20. januar 1982 læse, at »uenighed mellem to fagforbund er skyld i, at Tuborg ikke kan uddanne automatikmekanikere. Metalarbejderforbundets og Dansk El-Forbunds repræsentanter er uenige om, hvor de unge skal organiseres fagligt.« Det kan vi naturligvis heller ikke leve med. Dette er også noget, jeg mener regeringen må forhandle med arbejdsmarkedets parter om. For uenighed om, hvor lærlinge skal placeres, når de er færdiguddannede, kan naturligvis ikke forhindre oprettelsen af praktikpladser.

Derfor er det jo heller ikke så mærkeligt, når vi læser alle disse ting – jeg skal ikke trætte med flere – at man også i Berlingske Tidende den 19. januar 1982 kunne læse en ret interessant udtalelse fra Skørping kommunes borgmester, hvor han klart siger, at han vil negligere kravet om oprettelse af lære- og praktikpladser i sin kommune med den motivering, at der er ledige pladser nok i den private sektor, og at det alene er de faglige fællesudvalgs sendrægtighed, som bevirker, at de ikke kan godkendes. Det er jo også, kan man sige, en udløber af den situation, vi befinder os i, at man siger: så længe man ikke kan oprette læresteder på de virksomheder, som er gode virksomheder, er der ikke grund til, at det offentlige går ind og løser problemet. Det er jeg principielt enig i, men det er igen et eksempel på, hvor svært det er at komme igennem.

Vi lagde derfor megen vægt på, at ministeren nu for alvor vil gøre en indsats for at effektivisere de faglige udvalgs sagsbehandling. Og det forstår vi at ministeren vil.

Men det, som nok er endnu mere interessant, er spørgsmålet om de krav, der stilles til uddannelsesstederne. Det glædede mig, at ministeren sagde, at de faglige udvalg tilsyneladende ikke var fulgt med tiden, at man ikke havde tilpasset sig nye uddannelsessystemer. Det er jeg meget enig med ministeren i. Jeg tror, det er vigtigt for folketinget at få fastslået i denne diskussion, at der nu er baggrund for at lempe på de krav, der stilles til uddannelsesstederne, og at det drejer sig om en uddannelse, som, om end der måske er tale om en anelse reduktion i forhold til tidligere, dog under alle omstændigheder vil være bedre end mange af de ting, vi oplever i forbindelse med ungdomsarbejdsløshedsprojekter, hvor vi sætter unge mennesker i